

1. T., 20 czerwca 2022 r

3.Sygn. akt II K 122/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

4.1.Sąd Rejonowy w Toruniu II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Marcin Czarciński

Protokolant: sekr. sąd. Justyna Pabian

przy udziale Prokuratora

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 27.04.,06.06.2022 r. w Toruniu

sprawy

W. L. (1)

syna R. i R. z d. I.

urodzonego (...) w T.

oskarżonego o to, że:

w okresie od bliżej nieustalonego dnia i miesiąca 2011 roku do dnia 09 sierpnia 2021 r. w m. O., przy ul. (...), gm. O., woj. (...)- (...), w miejscu wspólnego zamieszkania znęcał się psychicznie nad matką R. L. (1) i ojcem R. L. (2), w ten sposób, że uwłaczał ich godności, używając wobec nich słów powszechnie uznawanych za obelżywe, wyzywał ich, krzyczał, utrudniał życie codzienne, zakłócał sen oraz poniżał, czym działał na szkodę R. i R. L. (2),

- tj. o czyn z art. 207 § 1 kk

o r z e k a :

I. oskarżonego W. L. (1) uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego w akcie oskarżenia, tj. występku z art. 207 § 1 kk i za to na podstawie art. 207 § 1 kk orzeka karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 2 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 2 (dwóch) lat tytułem próby,

III. na podstawie art. 73 § 2 kk w okresie próby oddaje oskarżonego pod dozór kuratora sądowego,

IV. na podstawie art. 41a § 1 i 4 kk i art. 43 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego W. L. (1) na okres 2 (dwóch) lat środek karny w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonych R. i R. L. (2) na odległość mniejszą niż 10 (dziesięć) metrów,

V. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. L. (2) kwotę 1368 zł (tysiąc trzysta sześćdziesiąt osiem złotych) powiększoną o stawkę podatku VAT tytułem kosztów obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu,

VI. zwalnia oskarżonego od obowiązku uiszczenia opłaty a wydatkami poniesionymi od chwili wszczęcia postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	(...)	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1.USTALENIE FAKTÓW			
o.1.Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	W. L. (1)	w okresie od bliżej nieustalonego dnia i miesiąca 2011 roku do dnia 09 sierpnia 2021 r. w m. O., przy ul. (...), gm. O., woj. (...), w miejscu wspólnego zamieszkania znęcał się psychicznie nad matką R. L. (1) i ojcem R.	

		L. (2), w ten sposób, że uwłaczał ich godności, używając wobec nich słów powszechnie uznawanych za obelżywe, wyzywał ich, krzyczał, utrudniał życie codzienne, zakłócał sen oraz poniżał, czym działał na szkodę R. i R. L. (2), tj. czyn z art. 207 § 1 kk.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
W. L. (1) urodził się w (...) roku. Stwierdzono u niego (...). W 2000 roku podjął leczenie psychiatryczne, był kilkakrotnie hospitalizowany w szpitalach psychiatrycznych. W. L. (1) neguje swoją chorobę i nie przyjmuje leków. W 2008 roku ukończył studia prawnicze, lecz nie podjął pracy i rozpoczął starania o przyjęcie do służby wojskowej. W. L. (1) od urodzenia mieszka z rodzicami - R. i R. L. (2), którzy go utrzymują. Od 2011 roku W. L. (1) dopuszczał się wobec swoich rodziców przemocy psychicznej. Przebywając z nimi w domu mężczyzna głośno krzyczy i uwłacza godności rodziców używając wobec nich wulgarnych słów oraz wyzywa ich. Swoim zachowaniem W. L. (1) utrudnia swoim rodzicom codzienne życie. Mężczyzna poniża ich i insynuuje, że dopuszczają się różnego rodzaju	zeznania R. L. (1)	70-71, 208v-209	

<p>zachowań, które są skierowane przeciwko niemu. Poza tym zakłóca im spoczynek nocny. Zarówno R. L. (1), jak i R. L. (2) są bezradni wobec zachowania syna. W dniu 21 kwietnia 2021 roku wszczęli oni procedurę (...) w związku ze stosowaniem przez W. L. (1) przemocy wobec nich. W dniu 9 sierpnia 2021 roku R. i R. L. (2) zdecydowali się złożyć zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przez ich syna przestępstwa z art. 207 § 1 kk.</p>			
<p>zeznania R. L. (2)</p>	62-66, 211-212		
<p>zeznania E. K.</p>	110-111, 212v		
<p>dokumentacja (...)</p>	12-60		
<p>W. L. (1) aktualnie nie ujawnia ostrych objawów choroby psychicznej (urojeń, omamów). Rozpoznano u niego zaburzenia osobowości. W chwili popełnienia zarzucanego mu czynu miał zachowaną zarówno zdolność rozumienia znaczenia czynu, jak i zdolność pokierowania swoim postępowaniem.</p>	opinia sądowo psychiatryczna	- 144	
<p>W. L. (1) nie był dotychczas karany sądownie.</p>	informacje dot. karalności	137	
<p>0.1.Fakty uznane za nieudowodnione</p>			

Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
1. Ocena DOWODÓW			
0.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	zeznania R. L. (1)	Sąd uznał zeznania pokrzywdzonych za wiarygodne i w dużej mierze na ich podstawie zrekonstruował stan faktyczny na gruncie niniejszej sprawy odnośnie relacji pokrzywdzonych z synem i zachowania oskarżonego wobec nich. W pierwszej kolejności podnieść należy, że „sam fakt, że zeznania opisujące zaistnienie wskazanych zachowań zostały złożone przez osoby pokrzywdzone, które z tej racji mogą być zainteresowane wynikiem postępowania nie może sam przez się stanowić podstawy do poddawania tych zeznań w wątpliwość	

lub uznania ich za niewiarygodny dowód” (vide uchwała SN z 26.11.1976 r., VI KZP 11/75, OSNKW 1977/1-2/1). Zdaniem Sądu pokrzywdzona nie miałaby bowiem żadnych powodów, by opisywać zachowanie oskarżonego niezgodnie z rzeczywistością.

Zawiadomienie złożone przez pokrzywdzonych było wynikiem ich wieloletniej bezradności wobec powtarzających się i niezwykle uciążliwych zachowań syna, które praktycznie uniemożliwiały im prowadzenie spokojnego życia codziennego. W ocenie Sądu celem oskarżonych było zakończenie takiego stanu. Z uwagi na łączącą ich więź z synem oraz wyrozumiałość dla jego choroby przez wiele lat nie sięgali po tego typu środki i nie informowali Policji, niemniej wieloletnia udręka była dla nich na tyle uciążliwa, że zdecydowali się zawiadomić organy ścigania o ich sytuacji osobistej. Zdaniem Sądu gdyby pokrzywdzeni chcieli w tej sprawie opisać przebieg zdarzeń niezgodnie z rzeczywistością na niekorzyść oskarżonego to podaliby dużo bardziej drastyczny opis tych sytuacji. Tymczasem oboje zarówno w toku postępowania

		<p>przygotowawczego jak i przed Sądem podkreślała, że zachowanie syna było związane z jego schorzeniami psychicznymi i ograniczało się do formy przemocy psychicznej. Tym samym Sąd uznał, iż zeznania pokrzywdzonych odnoszące się do znęcania się nad nimi przez syna są spójne i logiczne, a opisane przez nich sytuacje i zachowania oskarżonego rzeczywiście miały miejsce. Dlatego też należało dać wiarę konsekwentnym w zasadniczym zakresie zeznaniom pokrzywdzonych. Fakt, iż w miejscu zamieszkania pokrzywdzonej i oskarżonego nie miały miejsca interwencje Policji, zaś procedura (...) została wszczęta dopiero w 2021 roku nie świadczy, iż pokrzywdzona złożyła zeznania niezgodne z rzeczywistością. Takie zachowanie jest symptomatyczne dla ofiar przemocy domowej zwłaszcza w sytuacji, gdy sprawcą jest dziecko pokrzywdzonych.</p>
zeznania E. K.	Świadek jest pracownikiem socjalnym i w swoich zeznaniach odniosła się do informacji pozyskanych w ramach swoich obowiązków zawodowych. Sad nie miał wątpliwości co do prawdziwości jej twierdzeń. Były one	

	<p>obiektywne i korespondowały z informacjami zawartymi w dokumentacji związanej z procedurą (...).</p>	
<p>dokumentacja (...)</p>	<p>Powyższy dowód nie budził wątpliwości co do jego prawdziwości. Treść powyższej dokumentacji potwierdziła także w swoich zeznaniach świadek E. K. - pracownik socjalny współpracujący z rodziną L..</p>	
<p>opinia sądowo - psychiatryczna</p>	<p>W ocenie Sądu treść powyższej opinii, wydanej po przeprowadzeniu jednorazowego badania przez biegłych lekarzy psychiatrów oraz psychologa, nie budzi zastrzeżeń co do jej wiarygodności. Powyższa ekspertyza zawiera klarowne wnioski, jest wewnętrznie spójna, zaś wydający ją biegli legitymują się odpowiednimi kwalifikacjami i doświadczeniem zawodowym. Nie ma więc podstaw, by kwestionować prawdziwość tego dowodu.</p>	
<p>informacje dot. karalności</p>	<p>Jest to dokument urzędowy, którego prawdziwość nie budziła wątpliwości Sądu.</p>	
<p>0.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za</p>		

niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
	wyjaśnienia W. L. (1)	<p>Oskarżony konsekwentnie nie przyznawał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. W ocenie Sądu stanowią one w tej części realizację przyjętej przez oskarżonego linii obrony, która w zasadniczym zakresie ostać się nie może. W pierwszej kolejności należy podkreślić, że W. L. (1) prezentował wersję wydarzeń rażąco odmienną od tej, którą zaprezentowali pokrzywdzeni, oraz na której w dużej części bazował Sąd ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie. Oskarżony próbował ukazać rodziców, a przede wszystkim ojca jako inicjatorów sprzeczek, a nawet osobę, która stosowała wobec niego przemoc. Zdaniem Sądu ze zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego wynika jednak ponad wszelką wątpliwość, że działania oskarżonego miały w okresie objętym zarzutem charakter powtarzalny i wielokrotny. Świadczą o tym wiarygodne zeznania pokrzywdzonych. Jednocześnie żadne dowody nie świadczą o</p>	

		tym, że oskarżony był ofiarą przemocy fizycznej czy psychicznej.	
zeznania M. W.	Świadek jest funkcjonariuszem Policji, niemniej nie podejmował wobec oskarżonego interwencji związanych ze stosowaniem przez niego przemocy wobec rodziców dlatego też jego depozycje nie przyczyniły się do dokonania ustaleń faktycznych na gruncie niniejszej sprawy.		
1.PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	I	
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. jest przestępstwem, o co najmniej podwójnym przedmiocie ochrony. Głównym przedmiotem ochrony jest rodzina, jej prawidłowe funkcjonowanie lub instytucja opieki. Drugim przedmiotem ochrony - w zależności od tego, jaką formę i natężenie znęcanie przybrało - będzie życie, zdrowie, nietykalność			

cielesna, wolność i cześć oraz godność człowieka. W wytycznych wymiaru sprawiedliwości w zakresie prawnokarnej ochrony rodziny Sąd Najwyższy stwierdził, że przestępstwo znęcania się godzi "(...) w podstawowe zasady współżycia w rodzinie, decydujące o jej spoistości i trwałości, stanowi rażące naruszenie obowiązków rodzinnych i istotny czynnik wpływający na rozkład małżeństwa oraz rozbitcie rodziny, a w konsekwencji na osłabienie jej funkcji wychowawczej z dalszymi szkodliwymi tego następstwami dla rozwoju fizycznego, psychicznego i moralnego oraz procesu przystosowania społecznego dzieci i młodzieży".

Przestępstwo znęcania się, określone w art. 207 § 1 k.k., jest przestępstwem formalnym z działania lub zaniechania. Dla jego bytu nie jest wymagane spowodowanie jakichkolwiek skutków. W przypadku znęcania się, które pociągnęłoby za sobą skutki na przykład w postaci uszkodzenia ciała lub spowodowania rozstroju zdrowia, wchodzić w grę będzie kwalifikacja kumulatywna z odpowiednim przepisem określającym przestępstwo skutkowe (np. z art. 156, 157 k.k.). Znęcanie się

może przybrać formę znęcania się fizycznego lub psychicznego. W pierwszym przypadku zachowanie sprawcy będzie polegało na zadawaniu cierpień fizycznych, jak na przykład bicie, duszenie czy inne zadawanie bólu.

Znęcanie psychiczne polegać będzie na dręczeniu psychicznym poprzez na przykład lżenie, wyszydzanie, straszenie lub zadawanie cierpień osobie, o której w tym przepisie mowa. Od strony przedmiotowej pojęcie "znęcania" oznacza zazwyczaj systematycznie powtarzające się zachowanie złożone z jedno lub wielorodzajowych pojedynczych czynności naruszających różne dobra, na przykład nietykalność ciała czy godność osobistą. Całość tego postępowania określonego zbiorowo, którego poszczególne fragmenty mogą wypełniać znamiona różnych występków (np. z art. 190, 191, 216, 217 k.k.), stanowi jakościowo odmienny, odrębny typ przestępstwa.

Pojęcie "znęca się" należy interpretować w dużym stopniu obiektywnie, tzn. dla przyjęcia lub odrzucenia wystąpienia tego znamienia nie jest wystarczające samo odczucie pokrzywdzonego,

a miarodajne jest jedynie hipotetyczne odczucie wzorcowego obywatela, czyli człowieka o właściwym stopniu socjalizacji i wrażliwego na krzywdę drugiej osoby. O przyjęciu znęcania się rozstrzygają, więc społecznie akceptowane wartości wyrażające się w normach etycznych i kulturowych. Za "znęcanie się" nie można jednak uznać zachowania się sprawcy, które nie powoduje u ofiary poważnego bólu fizycznego lub cierpienia moralnego, ani sytuacji, gdy między osobą oskarżoną a pokrzywdzoną dochodzi do wzajemnego "znęcania się". Pojęcie "znęcanie się" na gruncie art. 207 k.k. zawiera w sobie istnienie przewagi sprawcy nad osobą pokrzywdzoną, której nie może się ona przeciwstawić lub może to uczynić w niewielkim stopniu. Nie jest zatem możliwe wzajemne znęcanie się nad sobą małżonków w tym samym czasie (V KRN 96/90, (...) 1993, nr 1-2, s. 56). Znęcanie się jest działaniem niezależnym od faktu, czy osoba, nad którą sprawca znęca się, nie sprzeciwia mu się i nie próbuje się bronić. Środki obronne stosowane przez taką osobę są usprawiedliwione, gdyż podejmowane są w obronie przed bezpośrednim

bezprawnym zamachem na jej dobro. Nie można, przeto uznać, aby obrona osoby, nad którą sprawca się znęca, odbierała jego działaniu cechy przestępstwa (wyrok SN z 17 sierpnia 1970 r., IV KR 146/70, OSPiKA 1971, z. 2, poz. 41)

Przedmiotem bezpośredniego działania przestępstwa określonego w art. 207 § 1 k.k. może być osoba najbliższa (zob. art. 115 § 11 k.k.), inna osoba pozostająca w stałym lub przemijającym stosunku zależności od sprawcy lub osoba nieporadna albo małoletni. Osoba najbliższa to małżonek, wstępny, zstępny, rodzeństwo, powinowaty w tej samej linii lub stopniu, osoba pozostająca w stosunku przysposobienia oraz jej małżonek, a także osoba pozostająca we wspólnym pożyciu (art. 115 § 11 k.k.).

Sąd podziela pogląd według którego przestępstwo określone w art. 207 § 1 k.k. może być popełnione umyślnie i to wyłącznie z zamiarem bezpośrednim. Przesądza o tym znamię intencjonalne "znęca się", charakteryzujące szczególne nastawienie sprawcy (por. również wyrok SN z 21 października 1999 r., V KKN 580/97, Prok. i Pr. 2000, nr 2, poz. 7; por. O. Górniok,

S. Hoc, M. Kalitowski, S.M. Przyjemski, Z. Sienkiewicz, J. Szumski, L. Tyszkiewicz, A. Wąsek, Kodeks karny. Komentarz, t. II, Gdańsk 2005, s. 193; wyrok SN II KRN 6/95, Prok. i Pr. 1995, nr 6, poz. 5).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że zgromadzony materiał dowodowy, pozwolił na przypisanie oskarżonemu W. L. (1) winy w zakresie zarzucanego mu czynu zakwalifikowanego z art. 207 § 1 kk. Oskarżony znęcał się nad rodzicami - R. i R. L. (2) w okresie od 2011 roku do sierpnia 2021 roku poprzez różnorodne zachowania. Oskarżony w miejscu ich wspólnego zamieszkania uwłaczał godności rodziców, używając wobec nich słów powszechnie uznawanych za obelżywe, wyzywał ich, krzyczał, utrudniał życie codzienne, zakłócał sen oraz poniżał. Należy również podkreślić, że zachowania oskarżonego cechowały się znaczną intensywnością, powtarzały się a wreszcie miały na celu wyrządzenie krzywdy pokrzywdzonym i były nakierowane na ich udręczenie. Okres objęty zarzutem był udręką dla rodziców oskarżonego, którzy czuli się bezradnie wobec zachowań syna, które budziły u nich lęk i uniemożliwiały normalne

funkcjonowanie. Jednocześnie należy dodać, że trudno ustalić precyzyjnie pobudki czy motywację, która kierowała podsądnym, natomiast prawdopodobnie było to związane z zaburzeniami psychicznymi zdiagnozowanymi u oskarżonego, których leczenia się nie podejmuje. Nie ma przy tym wątpliwości, iż pokrzywdzeni w okresie objętym zarzutem doznawali dolegliwych cierpień moralnych, które uniemożliwiały im normalne, spokojne funkcjonowanie. Należało również przyjąć, że oskarżony działał w celu wyrządzenia krzywdy o charakterze fizycznym i był w swoich działaniach nieustępliwy, tym samym jego zachowanie należy określić jako umyślne. Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd uznał, iż oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona przestępstwa z art. 207 § 1 kk.

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			

#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
1.KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
W. L. (1)	I,II,III	I	Za przypisany oskarżonemu czyn, Sąd na podstawie art. 207 § 1 kk wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 53 § 1 i 2 k.k., również mając na uwadze charakter czynu, którego dopuścił się oskarżony, okoliczności osobiste występujące po jego stronie, w szczególności, jego uprzednią niekaralność, jak również okoliczności związane z samym czynem, m.in. różnorodność zachowań podejmowanych wobec pokrzywdzonych j i okresy znęcania się nad rodzicami- Sąd uznał, że wymierzona kara jest adekwatna i sprawiedliwa.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 2 kk Sąd wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 2 lat tytułem próby. Przede wszystkim z uwagi na uprzednią niekaralność W. L. (1) Sąd uznał, iż w stosunku do niego powinna być zastosowana instytucja warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności na okres próby 2 lat. W ocenie Sądu jest to odpowiedni czas, w trakcie którego zachowanie oskarżonego powinno być poddane kontroli w ramach probacji.

Z uwagi na fakt, iż oskarżony dopuścił się przestępstwa z użyciem przemocy psychicznej na szkodę osób najbliższych, Sąd w myśl art. 73 § 2 kk w okresie próby oddał

			oskarżonego pod dozór kuratora sądowego.
W. L. (1)	IV	I	<p>Na podstawie art. 41a § 1 i 4 kk i art. 43 § 1 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego W. L. (1) na okres 2 lat środek karny w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonych R. i R. L. (2) na odległość mniejszą niż 10 metrów.</p> <p>Orzekając w przedmiocie powyższego środka karnego Sąd uwzględnił przede wszystkim stopień ryzyka powtórzenia podobnych zachowań, których dopuścił się W. L. (1) w przyszłości. Sąd miał również na celu przywrócenie pokrzywdzonym poczucia bezpieczeństwa i możliwość normalnego funkcjonowania na co dzień.</p>
1.Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
1.inne zagadnienia			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego</p>			

nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę		
1.Koszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
V	<p>Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. L. (2) kwotę 1368 zł powiększoną o należny podatek VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu, na podstawie § 11 ust. 1 pkt 1 oraz ust. 2 pkt 3 w zw. z § 17 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2016 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2016 r. poz. 1668 ze zm.), mając na uwadze treść orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 kwietnia 2020 r. w sprawie SK 66/19 (Dz.U. z 2020 r., poz. 769) i liczne orzeczenia Sądu Najwyższego (m.in. postanowienia w sprawach I CSK 598/20, II UK 244/19, IV CSK 375/20), na mocy którego § 4 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez</p>	

	Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, utracił moc jako niezgodny z Konstytucją RP.	
VI	Aktualnie oskarżony jest osobą bezrobotną, dlatego też Sąd, na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego od obowiązku uiszczenia opłaty a wydatkami poniesionymi od chwili wszczęcia postępowania obciąża Skarb Państwa, bowiem nie byłby w stanie pokryć powyższych należności bez uszczerbku dla własnych kosztów utrzymania.	
1.Podpis		